

ہند: دفاع بے ہراس از حق آزادی زنان!

گزارشے از خشونت های جنسے علیہ زنان در ہند

برگردان: پریسا یگانہ، آوا بیات

KAVITA KRISHNAN

هند؛ دفاع بی‌هراس از حق آزادی زنان!

گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

KAVITA KRISHNAN

برگردان: پریسا یگانه، آوا بیات

طراحی جلد و صفحه‌بندی: سینا اعتمادی

انتشارات پروسه

www.processgroup.org

۱۳۹۱

گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

هند؛ دفاع بی‌هراس از حق آزادی زنان!
گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

KAVITA KRISHNAN

برگردان: پریسا یگانه، آوا بیات

توضیح:

به طور کلی در رسانه‌های فارسی‌زبان، تحولات و اخبار جامعه‌ی هند خیلی کم بازتاب پیدا می‌کند. چندین هزار دانشجوی ایرانی در هند مشغول به تحصیل هستند اما متأسفانه به نظر می‌رسد کمترین حساسیتی به مسائل اطراف خود ندارند و تلاشی برای حداقل آرائی اخباری کوتاه از جامعه‌ی هند هم صورت نمی‌گیرد. با توجه به این کمبود و معضل بی‌توجهی بخش قابل توجهی از دانشجویان وطنی به مسائل بین‌المللی، برای آشنایی دقیق‌تر با تحولات جامعه‌ی هند و تلاشی در این جهت این ترجمه را منتشر می‌کنیم. امیدواریم نه فقط در ارتباط با فجایعی که در هند اتفاق می‌افتد بلکه به مناسبت‌های مختلف بتوانیم مطالبی را درباره‌ی جامعه‌ی هند تهیه و منتشر کنیم.

میان وحشتِ غیرقابلِ بیان از تجاوز و اقدام به قتل در دهلی بارقه‌ای از امید روشن شد؛ بارقه‌ای که آن را پروراندیم و با دست‌های خود مراقبت نمودیم تا مبادا خاموش شود، مددِ رسان‌اش بودیم تا جرقه‌ها به آتشی استوار بدل شود و به تمام جنگل سرایت کند.

زنِ جوانِ ۲۳ ساله‌ای که دانش‌جویِ فیزیوتراپی بود با دوستِ مردِ خود سوارِ اتوبوسی در دهلی شد. آن‌ها با گروهی از مردان تنها بودند. مردان شروع به متلک‌پراکنی به زن کردند که چرا تا این وقتِ شب با یک مرد بیرون است. او و دوست‌اش توجه‌ای به این متلک‌ها نکردند. سرانجام مردان تصمیم گرفتند "به او یک درسِ حسابی بدهند". آن‌ها بی‌رحمانه مرد را مورد ضرب و شتم قرار دادند و همه با هم به زن تجاوز کرده و وحشیانه به او حمله‌ور شدند و روده‌های‌اش را از هم دریدند.

بارقه‌هایِ امید با تعدادِ بسیارِ زیادِ مردمی که پس از آن برای اعتراض بیرون آمدند برافروخته شد. دیدنِ خشمِ خودجوش و قاطعیت برای آوردنِ متجاوزان پایِ میزِ محاکمه زیبا بود. اما زیباتر از آن، معطوف داشتنِ این عصبانیت به جامعه و فرهنگی است که این تجاوز را توجیه می‌کرد. اراده‌ی مردم (در بین

زنان و مردان معمولی) برای رسیده‌گی به ریشه‌های خشونت جنسی و خاتمه دادن به آن، چیزی است که الهام‌بخش امید و اطمینان بیش‌تری نسبت به لفاظی نماینده‌گان در مجلس است.

به مصاف طلبیدن فرهنگ تجاوز

زنی که فیلم تظاهرات اعتراض‌آمیز ما و سخن‌رانی فعالین را جلوی "خانه‌ی شیلا دیکشیت وزیر دهلی" مشاهده کرده بود، به من نوشت که دیدن این اعتراضات وی را به هیجان آورده است. دختر جوانی به من نوشت: « بسیار پریشان بودم، چرا که والدین‌ام از تجاوز گروهی دهلی به عنوان مثالی استفاده می‌کنند که وقتی ول‌گردی کنی بر سرت می‌آید. اما اکنون با این اعتراض‌ها، دیگر نمی‌توانند چیزی بگویند. دیدن اعتراض‌های شما به من امید و احساس هم‌بستگی زیادی می‌دهد».

در واقع خشونت جنسی روش تحمیل اصول مردسالاری به زنان است. زنانی که برخی اصول را به مبارزه می‌طلبند، به‌دلیل جسارت‌شان با تجاوز تنبیه می‌شوند. ترس از تجاوز و خشونت جنسی به‌عنوان مولفه‌ی ثابت درونی در

گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

تصمیم‌های زنان عمل می‌کند و «حفاظت» در مقابل خشونت جنسی اکثراً به صورت اعمال محدودیت‌هایی بر زنان انجام می‌شود. محدودیت‌هایی از قبیل: خاموشی در ساعات معین شب در خواب‌گاه‌ها (که بسیار متداول است)، پیروی از مقررات پوشش، ممنوعیت صحبت کردن با گوشی همراه^۱، محدودیت رفت و آمد و ارتباط با دوستان (به ویژه با دوستان مرد)، بی‌میلی به پذیرش در دانشگاه‌های دور از خانه و غیره. خشونت جنسی و اقدام‌هایی که در مقابله با آن به‌طور معمول صورت می‌گیرد، سبب می‌شود زنان در هوای مردسالارانه‌ی مشابهی تنفس کنند؛ از این رو جای تعجب نیست اگر ترجیح دهند خاموش بمانند.

چند سال پیش هنگامی که "سومیا ویسواناتان" با اصابت گلوله به قتل رسید، وزیر دهلی گفت که "سومیا" با بیرون رفتن در ساعت ۳ صبح، خطر کرده است. آخرین رئیس پلیس دهلی در کنفرانس مطبوعاتی گفته بود: «زنانی که ساعت ۲ صبح بیرون می‌روند، نباید از عدم امنیت شکایت کنند. باید با برادر یا راننده‌ی خود بیرون بروید». البته این اظهارات با شعارهای معترضان پاسخ

^۱ اعضای مرد شورای محلی روستای "توپمانی" در این ایالت، اعلام کردند: زنان ازدواج نکرده‌ی این روستا در صورتی که خارج از منازل خود با موبایل دیده شوند، ۲۰۰ دلار جریمه خواهند شد. طبق تصمیم این اعضا، زنان شوهردار نیز در این شرایط ۴۰ دلار جریمه می‌شوند. روستاهای دیگری نیز در هند چنین محدودیت‌هایی را اعمال نموده‌اند.

گرفت. شعارهایی که اشاره به زنانی داشت که تا دیروقت کار می‌کردند و چاره‌ای جز بیرون رفتن در آخر شب نداشتند. در مورد اخیر، رهبر حزب "بهاراتیا جانتا" (BJP) در مجلس بیان کرد که قربانی مرتکب «بی‌احتیاطی» نشده، او تا دیروقت بیرون نبوده است. یک کانال بین‌المللی انگلیسی در بیانیه‌ی خود این جملات را برجسته کرده بود: «او تحریک‌کننده لباس نپوشیده بود... او تا دیروقت بیرون نبود... او تنها نبود».

ایده‌ها یکی است: زنان نباید بدون دلیلی موجه در شب بیرون باشد، زنان باید به‌گونه‌ای لباس بپوشند که تحریک‌انگیز نباشد. این قابل‌پذیرش‌تر است که انتظار داشته باشیم زنان رفت‌وآمد و پوشش‌شان را با توجه به امنیت‌شان تنظیم کنند و آن‌هایی که با خشونت مواجه شدند را در محکمه بگذاریم و از آن‌ها بخواهیم از خود دفاع کنند. به عبارت دیگر تفکری که عموماً پذیرفته شده این است که زنان باید خود را از اتهام «تحریک» مردان به تجاوز تبرئه کنند. اما در اعتراضات اخیر، دیدن و شنیدن زنانی که فرهنگ تجاوز (فرهنگی که تجاوز را توجیه کرده و زنان را برای تحریک یا دعوت از متجاوز سرزنش می‌کند) را به چالش می‌کشند و با آن مبارزه می‌کنند، بسیار خوش‌آیند است. بر پلاکاردی نوشته شده بود: «به من چگونه لباس پوشیدن را یاد ندهید، به

گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

پسرانِ خود بیاموزید تجاوز نکنند». پلاکاردِ دیگر اعلام می‌کرد: «روح من بالاتر از دامن‌ام و صدای‌ام بلندتر از لباس‌ام است». بر روی پلاکارد دست نوشته‌ای که توسطِ دانش‌جویی (احتمالاً بار اول بود که در اعتراضات شرکت می‌کرد) حمل می‌شد نوشته بود: «شما به او تجاوز کردید زیرا پوشش‌اش شما را تحریک کرد؟ من هم باید صورت شما را خرد کنم، چون حماقتِ شما برای من تحریک‌کننده است».

هنگامی که به زنان «حفاظت»، در اصطلاحِ مردسالارانه‌ی آن پیشنهاد می‌شود (اصطلاحی که شامل محدودیت‌ها و مقرراتی برای زنان می‌شود)، زمان آن است که بگوییم «سپاس‌گذاریم، اما نه. ممنون! ما به حفاظت‌هایِ مردسالارانه نیاز نداریم». به جای آن باید خواستارِ این باشیم که دولت، پلیس، دستگاه قضایی و دیگر نهادها در دفاع از حقِ نامحدودِ زنان برای بی‌پروا بودن، پوشش، رفت‌وآمد و رفتارِ آزادانه در هر ساعتِ شبانه‌روز با دلیل یا بدونِ دلیل، بدونِ ترس از خشونتِ جنسی، به پا خیزند. پس از همه‌ی این‌ها، داشتنِ امنیت و آزادیِ برای بی‌پروایی در مکان‌های عمومی به مردان اعطا می‌شود؛ که در فرهنگِ عامه‌ی مردم، بی‌نهایت ارزش‌مند است.

«حمایتِ مردسالارانه و «ناموس»

به تبلیغاتِ کمپینِ اخیری که توسطِ پلیسِ دهلی علیه خشونتِ جنسی تشکیل شد نگاه کنید، با چهره‌هایی محاصره می‌شوید که حتا یک زن نیز در آن نیست. در عوض، فرهان اختر بازی‌گر و کارگردان می‌گوید: «دهلی را برای زنان امن‌تر کنید. آیا آن‌قدر مرد هستی که به من ملحق شوی؟». تبلیغِ دیگرِ پلیسِ دهلی که برای سال‌ها استفاده می‌شد، عکسِ زنی است که از آزارِ گروهی از مردان در ایست‌گاهِ اتوبوس به ستوه آمده و مردان و زنانِ دیگر به ساده‌گی به او می‌نگرند. این پوستر علنا اظهار می‌دارد: «هیچ مردی در این تصویر وجود ندارد ... وگرنه این اتفاق نمی‌افتاد» و استدلال می‌کند که "مردِ واقعی" "او را از شرم‌ساری و صدمه دیدن نجات می‌داد". این پوستر می‌گوید کسانی که آزاردهنده‌گانِ جنسی‌اند "مردِ واقعی" نیستند. زنی که آزار می‌بیند، احساسِ "شرم‌ساری" (به جای خشم) می‌کند؛ و فقط یک "مردِ واقعی" می‌تواند از زنان محافظت کند. هیچ تلاشی برای بیان یا تبلیغِ ایده‌ی آزادیِ زنان و حقوقِشان توسط دست‌گاه‌های دولتی صورت نگرفته است.

مشکل این است که "مردانه‌گی" به‌عنوانِ راهِ حل تجویز می‌شود در حالی که خود ریشه‌ی مسالهِی خشونت علیه زنان است! تجاوز تنها شکل خشونت علیه

گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

زنان نیست. اخیراً سلسله حوادثی رخ داده (در نقاط مختلف کشور) که پدر یا برادر، سرِ زنی را برای اعمالِ زناکارانه یا ازدواجِ خارج از کاست می‌برد. یک مرد از شهرِ دارماپوری در ایالتِ تامیل نادو، هنگامی که دخترش با یک دالیت ازدواج کرد، خودکشی نمود. این واقعه جرقه‌ی چندین عملِ خشونت‌آمیز را علیه همه‌ی افراد قوم دالیت برافروخت. مردان تشویق می‌شوند تا از "ناموسِ" زنان برای اجتناب از "شرم‌ساری" دفاع نمایند. هنگامی که روابطِ مادر یا خواهرِ خود را نیز کنترل می‌کنند (حتا قتلِ او در صورتِ اعتراض‌اش) آیا آن‌ها ادعا نمی‌کنند که در دفاع از "ناموس" مرتکبِ جرم شده‌اند؟

بنابراین تجاوز، "شرافتِ" زن را می‌رباید. "راج پوت" از ملکه‌های پیشین، گفت ترجیح می‌دهد خود و دیگر زنان را زنده زنده بسوزانند تا موردِ تجاوزِ ارتشِ فاتح قرار نگیرند. یک عامل در تعدادِ زیادِ خودکشیِ زنان پس از تجاوز، بدونِ شک این واقعیت است که آن‌ها با خود گفته‌اند زنده‌گی‌شان "ویران" شده و دیگر ارزشِ زیستن ندارد.

"سوشما شوارج"، رهبرِ BJP در سخنان‌اش در پارلمان بیان کرد که حتا اگر قربانیِ تجاوزِ دهلی نجات یابد، در ادامه‌ی زنده‌گی‌اش یک "جسدِ زنده" می‌ماند.

در واکنش به این سخنان، دختر دانش‌جویی از دانش‌گاه جواهر لعل که در یک شب‌زنده‌داری در صفدرجونگ شرکت کرده بود گفت: «ما به این‌جا آمده‌ایم تا بازمانده‌گان تجاوز بدانند ما با آن‌ها هستیم. سخنان "سوشما شوارج" مبنی بر این‌که زنی که مورد تجاوز قرار می‌گیرد "جسد زنده" است ما را به خشم آورد. ما اینجا هستیم تا بگوییم امیدواریم زنده‌گی‌اش را با سری برافراشته تا انتها ادامه دهد و این متجاوزین هستند که باید رنج ببرند و شرم‌گین باشند نه نجات یافته‌گان!».

به تجاوز در زندان‌ها، تجاوز گروهی و کاستی پایان دهید

غضب و خشم نسبت به تجاوز و تلاش برای قتل زن جوان در دهلی شایان توجه است. خشم، هم‌بسته‌گی و مبارزه برای عدالت باید شامل قربانی‌های تجاوز در زندان، تجاوز گروهی و کاستی نیز شود.

- در سال ۲۰۰۴، "تنجام مانوراما چانو" از ایالت مانپور توسط کارمند Assam Rifles^۲ مورد تجاوز قرار گرفت و (با گلوله‌ای در آلت تناسلی‌اش) به قتل

^۲ یکی از نیروهای شبه نظامی در هند. این نیرو در ابتدا یک نیروی شبه‌نظامی پلیس به نام Cachar Levy بود که زیر نظر بریتانیا در سال ۱۸۳۵ تشکیل شد. هم‌اکنون Assam Rifles ۴۶ گردان دارد و تحت کنترل وزارت امور داخلی است.

رسید. مقصران این حادثه‌ی مخوف و نیز قاتل مجازات نشدند. در واقع دولت هند از مجرمان حمایت کرد و ادعا کرد که کارمندان ارتش تحت قوانین نیروی ویژه‌ی نظامی هستند و نمی‌توانند در دادگاه جنایی محاکمه شوند!

- در سال ۲۰۰۹ دو زن جوان به نام نیلوفر و آسیه (بعد از مدرسه) توسط کارمندان ارتش در شوپیان (کشمیر) مورد تجاوز قرار گرفتند. همه‌ی تشکیلات دولت در لاپوشانی این قضیه درگیر شد و مقصران آزاد شدند.

- اخیراً معلم جوان آدیواسی (بومی) به نام سونی سوری توسط افسران پلیس چتیسگر مورد تجاوز قرار گرفت. در آلت تناسلی این زن سنگ گذاشته بودند. اما انکیت گارگ رئیس پلیس استان چتیسگر به‌جای این‌که دست‌گیر و مجازات شود، جایزه‌ی دلاوری ریاست جمهوری در روز جمهوری را دریافت کرد. سونی سورینیز هم‌چنان در زندان برهنه شده و مورد اهانت و شکنجه قرار گرفت و توسط متجاوزین خود در حبس ماند.

- زنان بی‌شماری از قوم دالیت در سراسر کشور توسط مردان کاست‌های بالایی مورد تجاوز قرار می‌گیرند. BJP و RashtriyaSwayamsevakSangh

(جناح راست و سازمان‌یافته‌ی شوینیستِ هندو) در نسل‌کشی ۲۰۰۲ گجرات، زنانِ مسلمان را مورد تجاوزِ گروهی قرار می‌دادند.

اونیفورم ارتش، پلیس و استیلای کاست یا قوم نمی‌تواند مجوز تجاوز و قتل باشد. اگرچه تجاوزِ دهلی، مردم را نسبت به جرمِ خشونتِ جنسی هوش‌یار کرد، ما باید اطمینان حاصل کنیم که صدایِ مانواما، نیلوفر، آسیه، سونی، پریانکا بوتمنگ (خیرلانجی) و بلقیس بانو (گوجارات) - و دیگر بومیان - برای عدالت‌خواهی شنیده شود.

اهریمن‌سازی از فرودستان

پلیسِ دهلیو شیلا دکسیت شهردارِ دهلی که با خشمِ مردم محاصره شدند با روشِ آشنایِ طرح‌ریزیِ "دشمنِ خارجی"، کارگرانِ مهاجر را عمده کردند! و برخی تلاش می‌کنند خشمِ موجود علیه خشونتِ جنسی را به نفرتِ طبقاتی از مهاجرانِ فقیر تبدیل کنند.

دکسیت در مصاحبه‌ی تلویزیونی گفت، ماهیتِ دهلی با هجومِ مهاجران تغییر کرده است؛ مهاجرانی که "حمله می‌کنند و می‌گریزند" و این امرِ مبارزه با

جنایت‌هایی که علیه زنان رخ می‌دهد را دشوار می‌کند. روزنامه‌ی تایمز هندوستان در ۲۰ دسامبر داستانی درباره‌ی "مهاجرانی" که شبانه در دهلی "مشغول پرسه زدن" بودند چاپ کرد. به نقل از "افسر ارشد پلیس دهلی"، مهاجران مستعد ارتکاب جرم یا تجاوز هستند زیرا این گروه سال‌ها از خانواده‌های‌شان دور مانده‌اند. زنده‌گی شهرهای بزرگ برای آن‌ها جذاب است اما ابزار کمی برای رسیدن به آن دارند.

همان‌روز، یک مقاله در مقابل سرمقاله‌ی روزنامه‌ی تایمز هندوستان توسط "توهین.آ.سینها" به چاپ رسید که بیان می‌کرد «تعداد زیادی از مردان دور از همسر خود زنده‌گی می‌کنند تا هزینه‌ی زنده‌گی خود را در بیاورند. این شکافی است که تمایل به ارتکاب جنایات جنسی را نشان می‌دهد. این امر در شرایط کنونی بررسی قانونی کردن فحشا را معنا می‌بخشد.»

این مقاله چه می‌گوید؟ آیا زنان مهاجر یا همسران مردان مهاجر که از شوهران خود دور هستند دنبال تجاوز به مردم هستند؟! آیا تلقین این که تجاوز به دلیل گرسنه‌گی جنسی مردان است، یک توجیه شرم‌آور نیست؟ اگر ما بگوییم که متجاوزان وقتی که نتوانند به همسرشان یا یک کارگر جنسی دسترسی داشته باشند اقدام به تجاوز می‌کنند، معنی‌اش این است که همسر یا یک کارگر

جنسی معمولاً این خشونت را دریافت می‌کنند؟ آیا تجاوز با عَرَضِی ثابتِ سکس یا دست‌رسی به زن به‌عنوانِ یک کالا برای مردان از بین می‌رود؟ یا ما نیاز داریم تجاوز را یک رفتارِ خشونت‌آمیزِ مردسالارانه بدانیم، از شخصیتِ زنان دفاع کنیم و مفهومِ زن به‌عنوانِ "عرضه‌کننده‌گانِ" خدماتِ جنسی و خانه‌گی را به مصادف طلبیم؟

تفکراتِ اشتباه

روزنامه‌ی تایمزِ هندوستان کمپینی برای فراخواندن به اخته‌گیِ شیمیایی (chemical castration) و مانند آن به‌راه انداخت. اگر تایمز عملِ تجاوز را با کمبودهای جنسیِ مردان توجیه نمی‌کرد، کمپین علیه خشونتِ جنسی می‌توانست مفیدتر باشد. فراخوان‌ها برای اخته‌گیِ شیمیایی و مانند آن، بر اساسِ تفکرِ غلطی است که ریشه‌ی تجاوز را در میلِ جنسی می‌داند. در حقیقت، تجاوز از نفرت به زنان برانگیخته می‌شود نه میل به زنان. قاتلان و تجاوزکننده‌گانِ زنجیره‌ایِ بدنام در بریتانیا مانند "رابرت نپر" و "جک دریپر"، مظنون به ناتوانیِ جنسی بودند. از بینِ هر ۱۰۰ متجاوز، تنها ۲۶ نفر مجازات شدند. شرم‌آور است!

گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

بخشوده‌گی مجازات باید پایان یابد. تمام تجاوزکنندگان باید مجازات شوند. مسلمانان عاملان خشونت جنسی از حسِ بخشیده شدن لذت می‌برند و نگرانی برای مجازات ندارند. این حقایق داستانِ آن‌ها را روایت می‌کند:

داده‌های دیوانِ ثبتِ جرایمِ ملی (NCBR) نشان می‌دهد وقوعِ تجاوز از سال ۱۹۷۱ رشدی بالغ بر ۷۹۱ درصد داشته است. (قتل فقط ۲۴۰ درصد، دزدی ۱۸۷ درصد و آدم‌ربایی ۶۳۰ درصد افزایش یافته است).

و میزانِ محکومیت برای جرایمِ تجاوز از ۴۱ درصد در سال ۱۹۷۱ به ۲۷ درصد در سال ۲۰۱۰ نزول پیدا کرده است. هم‌چنین میزانِ محکومیت برای سایرِ جرایمِ علیه زنان، مثلِ خشونتِ همسر و فامیل، قاذوق، مزاحمت، آزار جنسی، و آدم‌ربایی، در سطحِ بسیار پایینی است، چرا که نیروی پلیس، بیمارستان‌ها و دادگاه‌ها نگاهی خصومت‌آمیز و تبعیض‌آمیز نسبت به زنان دارند.

به خاطر داشته باشید این درصدِ محکومیت (۲۶ درصد)، برای مواردی است که FIR^۳ بایگانی کرده است. درمیانِ جرم‌هایی که گزارش نمی‌شوند، بیش‌ترین آمار مربوط به تجاوز است: مطالعات نشان می‌دهد به ازای هر تجاوزی که گزارش شده ۵۰ موردِ گزارش نشده وجود دارد. در صدها تجاوز،

^۳اولین اطلاعات گزارش شده

پلیس به‌ساده‌گی از ضبط گزارش اولیه سر باز می‌زد، یا با تضعیف روحیه‌ی شاکیان کاری کرده که آن‌ها از شکایت خود صرف‌نظر کنند.

وقتی روزها باید کلنجر رفت تا یک FIR را ثبت نمود، می‌توان تصور کرد که هیچ ضرورتی در اهمیت جمع‌آوری مدارک قانونی دادگاه وجود ندارد.

آزمایش‌های پزشکی در بیمارستان یک کار شاق دیگر است. برای پزشکان، انجام "آزمایش دو انگشت" بسیار رایج است: داخل کردن دوانگشت در واژن زن‌ها برای اثبات این که آن‌ها "معتاد به عمل جنسی" هستند یا نه. با وجود این که دادگاه عالی علیه این عمل دستور صادر کرده و تاکید نموده بود که فعالیت جنسی گذشته‌ی شخص قربانی چیزی را نشان نمی‌دهد، هنوز این آزمایش در دادگاه‌های سطوح پایین‌تر اعتبار دارد.

طولانی بودن روال دادرسی قضایی – گاهی طی چندین سال – به متجاوزان شانس بیشتری می‌داد که بر روی شاکیان و شاهدان فشار اعمال کنند. این تاخیر، اغلب باعث از پای درآمدن شاکیان و پذیرش شکست آن‌ها می‌شد.

هنگام فرارسیدن موعد دادگاه، جریان محاکمه برای شاکی بسیار سخت بود؛ چراکه در معرض سوال‌های تحقیرآمیز و آزاردهنده‌ای قرار می‌گرفت.

گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

دادگاه‌ها به‌عنوان مکان‌هایی شناخته شده بودند که در آن‌جا دادرسی‌های تبعیض‌آمیز جنسیتی گوناگون در پرونده‌های تجاوز صورت می‌گرفت. حتا اگر خود قاضی در جای‌گاه قضاوت دل‌سوز و حساس باشد، عمل‌کرد بد پلیس و مراحل پیگرد قانونی با هم ترکیب می‌شوند تا از یک محکومیت جلوگیری کنند.

دشمن خودی

در خشم ملی علیه تجاوز، بسیار ساده است که فکر کنیم تجاوزکاران "بیگانه‌گانی" هستند که می‌توانند نابود شوند. متجاوزان در ۹۰ درصد موارد، پدران، برادران، عموها و دایی‌ها و هم‌سایه‌ها هستند. کسانی که قربانیان آن‌ها را می‌شناسند، به آن‌ها اعتماد دارند و از آنان انتظار احترام دارند.

با استناد به گزارش NCRB در سال ۲۰۱۱، از میان بیش از ۲۲۴۵۹ (۹۴٫۲ درصد) قربانی شناخته شده (همه‌ی موارد گزارش شده در سال ۲۰۱۱ در هند)، "والدین و اعضای فامیل نزدیک ۱٫۲ درصد از این موارد (۲۶۷) از ۲۲۵۴۹ (مورد)، هم‌سایه‌ها ۳۴٫۷ درصد موارد را شامل می‌شدند (۷۸۳۵) از

۲۲۵۴۹مورد) و خویشاوندان ۶,۹ درصد (۷۸۳۵ از ۲۲۵۴۹ مورد) ". به عبارت دیگر تجاوزکننده‌گان از باقی جامعه به وسیله‌ی یک حصار منزّه‌کننده جدا نشده‌اند. آن‌ها تجاوزکار به دنیا نمی‌آیند بل که در جامعه‌ای شکل گرفته‌اند که زنان را تحقیر می‌کند و به انقیاد می‌کشاند.

پس به‌ترین پیش‌گیری برای خشونت جنسی و سایر اشکال خشونت علیه زنان (جنایات "ناموسی"، سقط جنین برحسب جنسیت، خشونت خانگی، خشونت جنسی و خشونت برای جهیزیه^۴) آن چیزی است که جنبش زنان دنبال می‌کند. یعنی به چالش کشیدن گرایشات مردسالارانه و انقیاد زنان، دفاع از آزادی بدون محدودیت زنان و مطالبه‌ی برابری کامل برای زنان. مشکل این‌جاست که به رغم تلاش‌های فعالین جنبش زنان، دولت‌ها، احزاب سیاسی حاکم و سازمان‌ها و تشکیلات ایالتی کماکان از دشمنان مبارزات جنبش زنان محسوب می‌شوند. در عوض، جنبش زنان در برابر قدرت مردسالاری در هر زمینه‌ای ایستاده‌گی کرد. ما نمی‌توانیم به جنایت‌کاران خشونت جنسی اجازه دهیم تا از ترس مجازات در امان باشند.

^۴ در سال‌های اخیر پرداخت جهیزیه، شهادی بر تغییرات جدی در جنوب هند بوده است. جهیزیه به عنوان یک نماد در همه‌ی کاست‌ها/طبقات اجتماعی در آمده است و میانگین پرداخت آن افزایش یافته است. این تغییرات با پیامدهای منفی در زندگی زنان همراه شده است. از جمله در بقای خود زنان با وجود این نتایج پرداخت جهیزیه هم چنان ادامه دارد.

گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

ما باید بی‌درنگ در این مسیر قدم برداریم.

بیاید خواهان تغییر در همه‌ی سطوح سیستم شویم:

قوانین حساس جنسیتی، مجازات سریع و محکم: تشکیل یک بخش ویژه در پارلمان برای تصویب قوانین فراگیر علیه خشونت جنسی (شامل قوانین تجاوز در رابطه‌ی زناشویی و تجاوز نیروهای امنیتی و پلیس، آزار جنسی و جنایات ناموسی) در هم‌فکری و مشورت با جنبش زنان.

دادگاه‌ها و قضات: دادگاه‌ها برای موارد خشونت جنسی (نه فقط تجاوز، بل که اذیت و آزار جنسی) به سرعت تشکیل شوند و رای هیئت منصفه طی سه ماه اعلام گردد. هر قاضی‌ای که اظهارنامه‌ای را تهیه می‌کند یا رای‌ای را به تصویب می‌رساند که هر گونه خشونت جنسی علیه زنان را توجیه می‌نماید و علیه برابری جنسیتی است باید از روند دادرسی خارج شود.

پلیس: واحدهای آموزشی حساس‌سازی جنسیتی در همه‌ی ایستگاه‌های پلیس تشکیل شود که شامل روندی ساختاری و آموزشی برای طرز برخورد با قربانیان تجاوز باشد. زیرساخت‌های مناسب و مجموعه قوانین رسیده‌گی به تجاوز، در همه‌ی مراکز پلیس موجود باشد. اقدام‌های تنبیهی در صورت کوتاهی در رسیده‌گی به موارد آزار یا خشونت جنسی تصویب و اجرا شود.

بیمارستان‌ها: یک اتاق جداگانه برای مراقبت‌های پزشکی و روان‌شناسی برای قربانیان تجاوز تعبیه شود و زیرساخت‌های مناسب برای بررسی و رسیده‌گی پزشکی قانونی در بیمارستان به‌وجود آید.

حمایت: حمایت‌های اقتصادی، روان‌شناسی، قانونی، پزشکی و اجتماعی با هزینه‌ی دولتی برای قربانیان تجاوز.

پیش‌گیری و آموزش: برابری جنسیتی باید به‌عنوان یک بخش ضروری در برنامه‌ی آموزشی مدارس گنجانده شود و این کار با هم‌فکری ملی با فعالین جنبش زنان صورت پذیرد. هدف باید به چالش کشیدن تنفر از زنان، دیدگاه‌های مردسالارانه و دشمنی علیه آزادی و حقوق زنان باشد.

وقتی که به‌جای محکومیت مجرم، ردِ دادرسی علیه جرایم تجاوز، به‌صورت یک امر عادی درآمده است، جای تعجب است که زنان شجاعی جهت اقدام برای آزادی زنان از جان خود هم گذشته‌اند.

"کیرانجیت آهلووالیا"، یک هندی تبعید شده که در بریتانیا زنده‌گی می‌کند شوهر خود را که عادت به کتک‌زدن داشت به آتش کشید. چند سال پیش، زنان ساکن یک محله‌ی زاغه نشین در ناگپور یک تجاوزکار زنجیره‌ای را در اتاق دادگاه کشتند. یک معلم مدرسه به نام "روپام پاتاک" در "بیهار" یک نماینده‌ی مجلس و عضو حزب BJP را به قصد مرگ چاقو زد. این اتفاق پس از این افتاد که پلیس هیچ عملی به خاطر تجاوز به "روپام" انجام نداد.

طعنه‌آمیز است که رهبر BJP، "سیمریتی ایرانی" اظهار کرد که کاش "روپام" تجاوزکار را بدون توجه به قانون با گلوله هدف قرار می‌داد، درحالی‌که خود رهبر حزب روپام او را به‌عنوان فردی هرزه و فاسد خطاب کرد و به لطف

دولتی‌های NDA، روپام در یک محاکمه‌ی سریع به حبس ابد محکوم شد و جریان رسیده‌گی پرونده‌ی تجاوز به او ناتمام ماند! مشکل اصلی این است که تجاوزگران به لطف میزان پایین محکومیت، هیچ ترسی از مجازات ندارند و هم‌چنین در شرایط فعلی بعید است که مجازات اعدام وضع شود تا بتواند عامل بازدارنده‌ای برای امر تجاوز باشد.

تجاوز یک روش مردسالارانه برای مجازات موجودیت زنان در برابر مطالبات برابری خواهانه و آزادی‌خواهانه‌ی آنان است و می‌خواهد استیلای مردانه را اثبات کند. تجاوزکاران میل به زن‌ها ندارند بل که از آنان متنفرند و از آزادی آنان ترس دارند.

مردم عادی باید به خیابان‌ها هجوم آورند و عدالت و اعمال محکومیت برای خشونت جنسی را خواهان شوند. بیایید فریاد اعتراض سردهیم: از حقوق زنان بی‌هیچ هراسی دفاع کنیم! مجازات سریع و قاطع برای متجاوزین طلب کنیم! بجنگیم و در نبرد برای جای‌گاه برابر زنان پیروز شویم!

منبع:

<http://links.org.au/node/۳۱۵۸>

گزارشی از خشونت‌های جنسی علیه زنان در هند

انتشارات پروسه

